

JAUME ROCAMORA_PARADOXES/DUALITATS

Paradoxa -Enunciat o raonament que porta a dues conclusions mútuament contradictòries però de cap de les qual hom no pot prescindir

Dualitat - Reunió de dos caràcters oposats en una mateixa persona o cosa.

Nòrdic/Mediterrani

L'obra de Jaume Rocamora sorgeix d'uns plantejaments freds per que s'inicia amb uns raonaments geomètrics i mesurats però

sense perdre aquesta realitat es va tornant càlida d'una manera tan subtil que l'espectador ni se n'adona. Son diferents els camins que Farrista ens construeix per tal de fer possible que uns elements que en un primer moment ens connecten amb el constructivisme rus i amb l'estètica geomètrica de la Bauhaus alemanya, ens vagin conduint, a mesura que la nostra mirada camina pausadament a través de la seva austeritat i puresa, per un camí triat i volgut per l'artista cap a la seva essència mediterrània.

El diàleg que s'estableix entre els espais i el seu medi, el testimoniatge de l'atzar allà on no sembla tenir-hi cabuda, fan que el fred blanc es vagi delimitant i deixi espai a un blau intens que comença a aparèixer, primer tímidament, però que va guanyant força a mesura que va avançant entre el blanc i va trencant la fredor de l'espai,. Primer va ser el blanc, després va arribar el blau, un blau que es va anar obrint camí i va envaint cada cop més l'espai com a la sèrie Zalatta, i aquest va donant pas de mica en mica, de manera mesurada però ferma, a altres colors, a petits esclats de vida que irrompen en la volguda monotonia del blanc i de les línies, colors nous que apareixen en les seves darreres obres i en series com Iris on el groc i el verd continuen apropant-nos a l'essència més i més mediterrània.

El testimoniatge de l'atzar va guanyant espai i llibertat i entre les línies blancs comencen a aparèixer grocs, liles, vermells....colors que demanen el seu espai i irrompen amb tal energia que s'obren pas entre les línies rectes i mesurades i serveixen de contrast i contrapunt amb la fredor geomètrica de la resta d'obra.

Silenci/Música

Així com els silencis son part essencials de tota obra musical, també ho son en l'obra de Jaume Rocamora. Silencis que en deixen espai per pensar i intuir la recerca que porta a un equilibri dinàmic i dona a tota la peça un sentit musical que va composant el seu ritme entre blancs plens de silenci i l'alternança de colors plens de vida i musicalitat.

Creacions que saben trobar un ritme entre les variacions que van sorgint a través d'un tema únic, on la intensitat del timbre musical es crea a partir del color de les línies trencades i de les simetries volgudes i desitjades.

La claredat de la línia recta que esdevé dinàmica i va creant un ritme compositiu que s'uneix al rigor de la recerca de la construcció en l'espai. Unitat de la qual sorgeix l'harmonia que dona pas al ritme i al silenci, els qual omplen de musicalitat la seva obra.

Silencis que es fan composició en elements retalls a la manera del Tangram i que queden interromputs pel ritme que irromp amb força a través del color vermell, groc i blau a la sèrie Retalls.

Constructivisme/ classicisme

Diferents elements situen a l'espectador de l'obra de Jaume Rocamora en un punt que ens lliga a diferents moments de l'art del segle XX, el blanc pur que ens porta reminiscències de l'espai creat per Malevitx, els colors purs i vius de la Bauhaus, la sobrietat de l'ordenació constructivista, l'espai entès a partir d'una racionalitat que ens entronca amb el disseny finlandès.

Però tot i així hi ha uns elements que fan que des d'aquesta modernitat s'entronqui amb l'arrel del classicisme de la nostra cultura. No parlem només de títols d'algunes obres que fan referència al classicisme grec i al nostre mar, com Thalassa, Nerea o Quadrat Il·latí, sinó també d'un dinamisme de les diagonals molt allunyat de l'estatisme de les línies de les obres de Mondrian .

Estructures arquitectòniques que en el cas de "Quadrat llatí" van quedant emmarcades en els quadrats de colors taronja, groc, verd i lila.

Una tendència arquitectònica plena d'una serenitat lligada a les arrels clàssiques de l'edat antiga i a un ordre i una llum que beuen de les intuïcions més bàsiques de la cultura mediterrània.

Formes que emergeixen del fons i van agafant vida pròpia fins a compondre collages que són la màxima expressió d'unió entre elements geomètrics, construccions que mostren un procés i resultat dels jocs de línies agermanats amb els de les obres planes. Obres que es tornen objectes sense perdre el seu joc geomètric com a la sèrie "Tractats d'Artífex"

Matemàtica /Poesia

Una simetria geomètrica que ens apropa a un ritme poètic. Com si ens situéssim davant els camps delimitats i del conjunt de línies rectes que caracteritzen les terres del Delta de l'Ebre i ens deixéssim portar per la seva poesia, de la mateixa manera la puresa matemàtica de les obres de Jaume Rocamora ens parlen d'una geometria plena de moviment i de força poètica.

Una raó geomètrica que ens porta cap a un somni poètic, sorgit del ritme de la creació d'un espai creat a partir de variacions d'un tema únic que basant-se alhora en una

formalitat racional i en una simetria poètica van creant un dinamisme que ens parla de puresa matemàtica i alhora de lirisme poètic.

Senzillesa/Virtuosisme

Tot i partir d'un materials senzills com el paper i el cartró, que semblen triats per remarcar el més essencial del fet estètic, la seva obra es basa en una minuciositat que arriba al virtuosisme, fent seu el principi que amb els mínims elements poden expressar els màxims conceptes.

Amb un vocabulari expressiu que es limita a allò més essencial, va creant un univers que no surt mai de la sobrietat malgrat anar ampliant cada cop més el seu repertori de formes. Aquesta sobrietat sorgeix del fet de saber utilitzar un vocabulari que per mitjà de l'element més insignificant sap plasmar d'una manera molt exacta un ampli ventall de sensacions que remarquen el més essencial del fet estètic.

La seva evident atracció per la disciplina i el rigor ascètic ens ajuden a saber delimitar la importància d'allò més bàsic i d'aquesta manera ens posa davant de la nostra mirada una llisó aplicable no només al fet artístic sinó a l'essència més vital.

Pobresa /Riquesa

La pobresa que semblaria ser expressió bàsica en una obra que utilitza els materials més senzills queda completament matisada per la riquesa implícita en la intenció d'arribar a allò més essencial.

A través de l'aprofitament, la manipulació i la reconversió de mitjans, materials i recursos austers i humils, d'un reduccionisme formal i cromàtic l'artista ens transporta a zones transcendents que en allunyen de l'anècdota i ens enfronten a realitats bàsiques.

Es aquest un projecte artístic solitari que ha sabut anar creant el seu camí, amb senzillesa però amb l'ambició que dona la seguretat de seguir la mateixa direcció, de no defallir en la recerca i l'aprofundiment del camí fins arribar a una maduresa que ens parla de puresa i sobrietat que a través d'una claredat d'idees, d'una contenció dels mitjans expressius en fa copsar l'essència d'elements tan bàsics i reals que donen total significat a la frase de Paul Klee

"L'art no reproduïx el visible, fa visible el que no sempre ho és".

Fina Duran i Riu

Llicenciada en Història de l'Art

Membre de l'Associació Catalana de Crítics d'Art